

Nečakaný zvrät

V neďalekom lesíku, ani nie vo veľkom a ani nie v malom, žili zvieratká. Zvieratká sa tu mali radi, poznali sa, navzájom si pomáhali. Nažívali si tu v harmónii a v láske. Skrátka boli spolu šťastní. Každý sa pripravoval na oslavu „lesa“. Oslava mala byť už o tri dni. Prípravy boli v plnom prúde a nikto sa už nevedel dočkať. Spravidlo si rozdelili úlohy, jedna skupinka mala na starosť výzdobu a druhá program. Keďže bolo leto, počasie bolo krásne. Slniečko príjemne hrialo a jemný vetrik sa pohojdával v korunách stromov.

Veverička Fifi bola za všetko zodpovedná. Zavolala si teda zvieratká, ktoré mali pripraviť program, k dubovému stromu a povedala: „Dúfam, že sme tu všetci. Musíme si ešte poslednýkrát prejsť program. Ako prvé bude privítanie, ktoré má na zodpovednosť srnka Leona. Leona máš to?“ spýtala sa a pozrela sa na ňu. „Áno, mám.“ prikývla. „Príde teda aj náš starý vodca Albert?“

Ostatné zvieratká sa začali prekríkovať. Boli prekvapené, že má prísť aj ich starý dobrý vodca Albert. Albert bol vlk a niekedy tam s nimi žil aj on. Nebol ich vodca, ale tá prezývka sa mu perfektne hodila. Keď bolo treba niečo vybaviť, išli vždy za ním, keď boli nejaké nezhody medzi zvieratkami, bol to on, kto ich udobril. Dá sa povedať, že ho považovali aj za svojho otca lesa. A jeho príchod mal byť prekvapením. „Ach, Leona, povedala som ti, že to bude prekvapenie. No, nevádi. Áno, príde, ale nehovorte to ostatným, aspoň nech sú oni prekvapení.“ povzdychla si Fifi a mávla labkou. Potom sa dohodli na zbytok programu a na konci ich stretnutia ich prekvapila ešte jedna správa, s ktorou vôbec nerátali. Ku večeru má prísť aj vzácny hosť a to, chameleón Jonny, ktorý príde až z južnej Afriky.

S príchodom večera prichádza aj spomínaný hosť. Ježko Dežko ako ho zbadá, povie, „a toto je vraj vzácny hosť? Veď to aj potkan Stan má krajší chvost,“ zasmie sa, no v tom ho Bárni napomenie: To bolo od teba veľmi hnusné, takto sa víta návšteva? Nie všetci sme rovnakí. A nejde o to ako vyzeráme, ale aké máme vnútro. Dopovie a karhavo sa na ježka Dežka pozrie. Medveď Bárni je už starý medveď a každý o ňom vie, že nemá rád keď niekto uráža druhého. Jonny to našťastie nepočul, pretože ešte nebol pri nich. Netrvalo dlho a bol tam.

Ja som... Nestihne ani dopovedať, keď ho preruší zajac Viky. „Si Jonny.“ Chameleón bol trochu zaskočený, ale nedal to na sebe spoznať. Zvieratká sa začali navzájom predstavovať a potom vypytovať na jeho ďalekú krajinu. Nikto z nich ani len netušil, kto v skutočnosti je Jonny.

Na ďalší deň zvieratká pokračovali v prípravách. Líška Trixi si práve nacvičovala svoj ladný tanec, keď ju prerušil potkan Stan. „Ahoj, Trixi, len som ti chcel povedať, že som ti už vytvoril tú lesnú korunku, o ktorú si ma minule poprosila,“ dopovedal a aj jej ju podal. Keď odišiel, líška chcela pokračovať v tancovaní, ale opäť ju niekto prerušil. Tentoraz to bol Jonny. „Potrebuješ niečo?“ zdvorilo sa spýtala a pokračovala, „vieš, potrebujem si to poriadne nacvičiť a nemám už veľa času.“ Chameleón sa len usmial a povedal: „Nie, iba som sa prišiel rozlúčiť, musím odísť.“ Líška bola z toho prekvapená. „A to neostaneš ani do oslavy?“ „Bohužiaľ, nie, nemôžem, neodkladne musím odísť. Tak sa s vami lúčim, za ostatnými som už bol, ostala si iba ty.“ Odpovedal Jonny a popri tom sa pozrel na zem. Bolo vidieť, že je v strese a najradšej by stade odišiel. „Hm, no dobre a stalo sa niečo?“ - ustráchané sa spýtala. „Noo...áno, ale nechcem o tom hovoriť. Vieš čo, ja radšej už pôjdem,

tak teda, ahoj.'' A rýchlo odkráčal preč. Trixi nechcela byť zvedavá. Odzdravila sa naspäť a pokračovala v tancovaní. Doobeda zvieratká usilovne pracovali, aby všetko stihli. Dokonca ježko Dežko si pospevoval pesničku. Znamenalo to, že sa všetci tešia. Medveď Báрни práve fúkal balóny, keď prišla za ním veвериčka Fifi: počul si už o tom alebo lepšie povedané, videl si ho už?''

Bární nechápavo povedal: O čom som mal počuť a koho som mal vidieť? Veвериčka mu vysvetlila, že prišiel jašter Dobby. Je to vraj jašter zo susedného lesa. „ Nevedel som, že nás niekto príde navštíviť, '' prekvapivo povie medveď Báрни a nafúkne posledný červený balón, ktorý potom zároveň priviaže na konár stromu.

Jašter Dobby hodnú chvíľu iba tak pozoroval pracujúce zvieratká. O maličkú chvíľu sa tajomne usmial a sám pre seba si povedal: musím uznať, že sa obdivujem, hahaha a zasmial sa. Vybral sa ku srnke Leone. Áaa, to si ty, Dobby, že? Povie Leona, keď z diaľky vidí, ako ku nej jašter prichádza. „ Áno, to som ja, prepáč, ak ťa otravujem, ale neuveríš mi, čo som počul... o tebe. '' Srnka zastane a spýta sa: čo také? Jašter začne hovoriť: Tak ty a Fifi ste veľmi dobré priateľky, lenže počul som, ako vravela zajacovi Vikymu, že ťa už nemá rada a potom na teba ukázala a s Vikym sa začali smiať.-povedal a pozrel sa na Leonu. Tá ostala ticho, vyzeralo to, že bola zamyslená. „Niekoho mi veľmi pripomínaš, ale koho, to neviem, '' zamyslene sa na Dobbyho pozrie. Ten rýchlo povie: neviem ani ja, ale to nie je dôležité. Ty to necháš len tak, aby sa ti vysmievali. Ani ťa to trochu nehnevá a neuráža?

„ No, to máš pravdu, hnevá ma to a uráža. '' Dobby sa usmeje: dobre nebudem ťa vyrušovať, ja sa idem zatiaľ prejsť.

Lenže prejsť sa nešiel. „Ahoj, Fifi, ako sa máš?'' veselo sa spýta. „Mám sa dobre, ďakujem. Ako sa na teba pozerám, podobáš sa na niekoho, ale na rýchlo ma to nenapadá. A tebe sa ako u nás páči?'' slušne odpovedala veвериčka. „ Je mi tu dobre, ale práve som išiel okolo Leony a počul som ako o tebe nepekne rozprávala...

A takto to pokračovalo pri stretnutí s každým zvieratkom, jašter zapríčinil, že medzi zvieratkami nastala falošnosť.

Nadišiel deň , kedy mala byť oslava a mal prísť vlk Albert. Hneď zrána v lese bolo cítiť pochmúrnú náladu. Tešiac sa z veľkej oslavy, nastal pravý opak. Medzi zvieratkami panovalo napätie, netušiac jeden o druhom. Každý sa priklonil na stranu jaštera Dobbyho. Na oslavu bolo všetko pripravené, čakalo sa len na príchod Alberta. Keď vlk prišiel, oslava sa mohla začať príhovorom. V príhovore spomenula, ako je rada, že ich Albert navštívil a nezabudla vyzdvihnúť spolupatričnosť. Na to sa veвериčka Fifi uškrnula a odvrkla: To hovoríš práve ty. Srnka ostala prekvapená, ale nebola dlho ticho: A ty by si nemala hovoriť radšej nič! A tak sa začali zvieratká osočovať a urážať navzájom. Miesto oslavy v lese nastal krik a výzdoba sa zmenila na smetisko. Starý vlk sa na to dlhšie nemohol pozeráť, a tak ich všetkých prekričal zúrivým hlasom. „ Tichooo. Tak to by už bolo hádam dosť!''

Zvieratká sa utíšili a čakali čo povie. „ Čo sa to tu deje, nech mi to niekto vysvetlí. Opäť sa začali prekrikovať a nikto si ani nevšimol, že Dobby tam už s nimi nie je. Vlka Alberta správanie zvieratiek nahnevalo. Vyzval preto medveďa Báрниho, aby to celé vysvetlil.

„ Prepáč, starý môj kamarát, ale dobre vieš, že nemám rád, keď niekto o mne za chrbtom rozpráva, ako napríklad ježko Dežko. '' Ten sa hneď obrátil.„ Ja som o tebe nič nehovoril,

ved' nemám na to ani dôvod. Skôr by ma zaujímalo, prečo o mne potkan Stan rozprával, že som vraj na prípravu oslavy nič nerobil,' vyčítavo povedal a pozrel sa na Stana.

„Stan?“ vyzval ho Albert. „Vo všetkej úcte, ježko Dežko, neviem skade to máš, ale ja som o tebe a ani o nikom druhom nič nehovoril“ ..Nie? za mnou prišiel jašter Dobby a povedal mi to.“ Leona sa ozvala: aj za mnou prišiel Dobby a povedal, že Fifi s Dežkom sa mi vysmievali. Leona, ale my sme sa ti nesmiali, sme kamarátky, prečo by som to robila? Spýtala sa jej. „A prečo by si to všetko vymyslel jašter Dobby? Inak strašne sa mi na niekoho podobá, ale neviem si spomenúť.“ zamyslene povie srnka Leona. Zvieratka s ňou súhlasia a potom to Bárnimu dôjde. „Ved' Dobby nie je jašter, ale Jonny, chameleón Jonny. „Máš pravdu Báрни, súhlasí s ním potkan Stan.“ Zvieratká si boli isté, že ich chameleón oklamal, ale nevedeli prečo. Prečo si vymyslel, že musí odísť a že je jašter Dobby? Jediný, kto vedel odpoveď, bol vlk Albert. „Ja vám poviem, prečo. Chameleón je typický svojou dvojitou tvárou, to znamená, že veľakrát sa hrá na niekoho iného. Tak ako mení svoj vzhľad v rôznom prostredí, tak sa mení aj jeho správanie a vnútro. Preto sú väčšinou sami. Sú to takí čudáci. Neverte hneď niekomu, koho poznáte krátko. Milé zvieratká, zoberte si z toho ponaučenie. No a teraz by sme mohli začať tú našu dlho očakávanú oslavu,“ dopovie a ostatní začnú tliekať a opäť sa radovať. Ved' čo bolo najdôležitejšie je, že sú všetci spolu.

Autor: Adriana Mirgová

Kategória. II.

Vek: 15 rokov

Škola: Základná škola P. J. Šafárika, Tornaľa

